

Sygn. akt VIII GC 938/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2023 roku w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa K. C. (1)

przeciwko K. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 348 zł (dziewięć tysięcy trzysta czterdzieści osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

1) 4 674 zł od 16 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) 4 674 zł od 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2317 zł (dwa tysiące trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 938/21 upr

UZASADNIENIE

Powód K. C. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej K. W. kwoty 9 348 zł (dziewięć tysięcy trzysta czterdzieści osiem) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

3) 4 674 zł od 16 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

4) 4 674 od 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty

Nadto powód domagał się orzeczenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 30 lipca 2009 r. pomiędzy powodem, a właścicielami lokalu użytkowego położonego przy ul. (...) w B., tj. U. C. i K. C. (2) doszło do zawarcia umowy użyczenia przedmiotowej nieruchomości. Czynsz najmu, ustalono na kwotę 3.800,00 zł netto, powiększoną o podatek VAT, przy czym płatność tej należności miała następować do 15. dnia każdego miesiąca kalendarzowego rozpoczynającego dany okres rozliczeniowy, na podstawie wystawianych z tego tytułu faktur. Pozwana nie zapłaciła należności za styczeń i luty 2016 roku (od 15 stycznia 2016 roku do 15 marca 2016 roku).

Nakazem zapłaty z 7 maja 2020 r., sygn. akt VIII GNc 8441/19, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia, pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe stanowisko pozwana potwierdziła, iż zawarła z powodem umowę najmu lokalu położonego w B., przy ul. (...). Niezależnie od tego, powyżej wskazana zaprzeczyła, jakoby po stronie powoda powstały wierzytelności o zapłatę czynszu za okres od marca do grudnia 2016 r. W szczególności podniesiono, iż 16 marca 2016 r., pozwana złożyła powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu w oparciu o art. 682 k.c. Jak podniesiono oznacza to, iż roszczenie za styczeń i luty 2016 roku powinno być oddalone z uwagi na wady lokalu, które skutkować powinny obniżeniem czynszu o 100% względnie o wartość podaną przez biegłego (k.130).

W dalszych pismach procesowych, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

W sprawie VIII GC 893/20 prowadzonej między tymi samymi stronami o należność za okres od 15 marca 2016 roku Sąd rozstrzygnął wiele spornych zagadnień. Ustalenia z tej sprawy nie były ostatecznie kwestionowane i wiązały Sąd na podstawie art. 365 § 1 kpc.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2009 r. pomiędzy stronami zawarta została umowa, na mocy której powód wynajął pozwaną (noszącej wówczas nazwisko P.) na czas określony do 15 sierpnia 2019 r., lokal użytkowy położony przy ul. (...) w B., dla którego Sąd Rejonowy w B., (...) Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą KW nr DZ.KW./ (...). Powód nie był w dniu zawarcia umowy, ani nie stał się do dnia zamknięcia rozprawy, właścicielem tego lokalu. Był on biorącym w użyczenie lokal od U. i K. – właścicieli lokalu- na podstawie umowy użyczenia z dnia 30 sierpnia 2009 roku.

Najemca zobowiązał się do zapłaty wynajmującemu czynszu w kwocie 3.800,00 zł netto, powiększonej o podatek VAT. Należność ta miała być płatna do 15 – go dnia każdego miesiąca kalendarzowego, na podstawie faktury wystawionej przez powoda (§ 4 ust. 1,2). Tego dnia zaczynał się okres rozliczeniowy.

Najemcy przysługiwało uprawnienie, do oddania przedmiotu najmu albo jego części w podnajem, bez pisemnej zgody wynajmującego (§ 6 ust. 1).

Zgodnie z postanowieniami kontraktu, w sprawach w nim nieuregulowanych, miały zastosowanie przepisy Kodeksu Cywilnego (§ 8 ust. 1), natomiast wszelkie jego zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 9 ust. 1).

Dowód: umowa najmu – k. 18-20 akt.

W przedmiotowym lokalu przebywali głównie pracownicy podnajemcy, którzy w okresie zimowym, z uwagi na panujące w nim niskie temperatury, pracowali w rękawiczkach, a także dogrzewali się przy pomocy piecyków elektrycznych.

R. C. zgłosił tę sytuację pozwaną w roku 2015, w związku z czym K. W. poinformowała o powyższym powoda, który na przełomie października/listopada 2015 zjawiał się w przedmiotowym lokalu, jednakże nie podjął żadnych czynności zmierzających do poprawy panującej w nim temperatury.

Wiadomością z 14 stycznia 2016 r., R. C. ponownie poinformował pozwaną o niedogrzeniu lokalu żądając wyjaśnienia przedmiotowej kwestii.

Dowód: umowa podnajmu lokalu z dnia 10 sierpnia 2015 r. – k. 66 – 71 akt sprawy VIII GC 893/20, zeznania świadka I. M. – k. 192v – 193v akt sprawy VIII GC 893/20, zeznania świadka R. C. – k. 195 – 196v akt sprawy VIII GC 893/20, zeznania świadka D. B. (1) – protokół elektroniczny na k. 210v-210 akt sprawy VIII GC 893/20t.

Pismem z 22 stycznia 2016 r., pozwana zwróciła uwagę powoda na niewystarczające ogrzewanie lokalu położonego przy ul. (...) w B., żądając podjęcia działań w celu zagwarantowania większej ilości grzejników. Pismo do wysłano również drogą elektroniczną w dniu 23 stycznia 2016 roku.

Dowód: pismo z 22 stycznia 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 75 – 77 akt sprawy VIII GC 893/20.

Pismem datowanym na 16 marca 2016 r., pozwana działając na podstawie art. 682 k.c., złożyła powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu bez zachowania terminów wypowiedzenia z uwagi na występujące w nim wady w postaci nieprawidłowo działającej instalacji centralnego ogrzewania. Powód odebrał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu w dniu 22 marca 2016 r.

Umowa najmu przestała wiązać strony od 23 marca 2016 roku z uwagi na skuteczne wypowiedzenie umowy najmu oparte na fakcie, że grzejniki znajdujące się w lokalu mieszczącym się przy ul. (...) w B., były niewystarczające aby zagwarantować w nim komfort cieplny. Tym bardziej nie gwarantowały tego poprzednio umieszczone w nim kaloryfery (istniejące w czasie wypowiedzenia umowy najmu).

Dowód: wypowiedzenie umowy najmu wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 78 – 81 akt sprawy VIII GC 893/20, zeznania świadka J. W. – k. 193v – 195 akt sprawy VIII GC 893/20, zeznania świadka R. C. – k. 195 – 196v akt sprawy VIII GC 893/20, przesłuchanie pozwanej K. W. – k. 335 – 337 akt sprawy VIII GC 893/20, pismo powoda datowane na 21 października 2016 roku – k.348, przesłuchanie powoda – k. 332 – 335 VIII GC 893/20, opinia biegłego sądowego T. C. wraz z załącznikami – k. 255 – 272akt sprawy VIII GC 893/20, pierwsza ustna opinia uzupełniająca biegłego – k. 310 – 316 akt sprawy VIII GC 893/20, druga ustna opinia uzupełniająca biegłego (wraz z przedłożonymi na rozprawie wyliczeniami) – k. 532-544 akt sprawy VIII GC 893/20, pierwsza pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego T. C. wraz z załącznikami – k. 423-442 akt sprawy VIII GC 893/20, druga pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego T. C. wraz z załącznikami – k. 683-693 akt sprawy VIII GC 893/20, wyrok w sprawie VIII GC 893/20 wraz z uzasadnieniem

Tytułem czynszu najmu przedmiotowego lokalu, powód wystawił na rzecz pozwanej następujące dokumenty księgowe:

- 1) Fakturę VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2015 r., za okres od 15 stycznia 2016 r. do 14 lutego 2016 r., opiewającą na kwotę 4.674,00 zł brutto,
- 2) Fakturę VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2016 r., za okres od 15 lutego 2016 r. do 14 marca 2016 r., opiewającą na kwotę 4.674,00 zł brutto,

Dowód: faktury VAT – k. 21-22 akt.

K. W., w sprawie toczącej się przeciwko K. C. (3) przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziałem Gospodarczym pod sygn. VIII GC 97/16, domagała się orzeczenia przez Sąd, iż czynsz z tytułu najmu należny wynajmującemu za okres od lutego 2012 r. do końca trwania przedmiotowego okresu, wynosił 2.200,00 zł netto miesięcznie.

Przedmiotowe powództwo zostało oddalono. Apelacja od wyroku również została oddalona.

Okoliczności bezsporne

Stawka czynszu wynosząca 37zł/m² jest wartością rynkową dla lokalu spełniającego normy budowlane lokalu, w tym możliwość osiągnięcia w pomieszczeniach temperatury minimum 18°C. Stawka czynszu w wysokości 3800 zł netto (ustalona pomiędzy stronami) miesięcznie jest stawką rynkową. Jest to wartość bez uwzględnienia wady lokalu dotyczącej braku możliwości utrzymania w lokalu temperatury powyżej 18°C. Lokal apteki powinien być zaliczony do pomieszczenia, gdzie powinna być temperatura minimum 18°C. Przyjmując, że było konieczne dogrzewane lokalu urządzeniami elektrycznymi należało przyjąć koszt dogrzania lokalu poprzez wyliczenie deficytu energii. Od przyjętego urządzenia np. klimatyzator, farelka, grzejnik elektryczny zależałaby ilość zużytej energii. Miesięcznie czynsz powinien ulegać obniżeniu od 80 zł do 200 zł. Jest to średni koszt. Czynsz miesięczny za lokal z uwzględnieniem wady w postaci niedogrzanania lokalu wyniósł w 2016 roku – 3690 zł netto.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu pośrednictwa nieruchomości przeprowadzona w sprawie toczącej się przez Sądem Okręgowym w Bydgoszczy pod sygn. akt VIII GC 208/17/Ł – k. 325 – 330 akt, opinia pisemna biegłej sądowej L. M.-k. 447-462 akt sprawy VIII GC 893/20, opinia pisemna uzupełniająca biegłej sądowej L. M.-k. 469-478 akt sprawy VIII GC 893/20, ustna opinia uzupełniająca biegłej sądowej L. M. – k. 557-559 akt sprawy VIII GC 893/20, wyrok w sprawie VIII GC 893/20 wraz z uzasadnieniem

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i wydruków przedłożonych przez strony, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana, a także w oparciu o zeznania świadków, przesłuchanie stron oraz opinie sporządzone przez biegłych sądowych w sprawie VIII GC 893/20.

Wskazać należy, że wszystkie okoliczności istotne w sprawie zostały zbadane w sprawie VIII GC 893/20, której ustalenia i rozstrzygnięcie wiązało Sąd w okolicznościach sprawy na podstawie art. 365 § 1 kpc.

Zeznaniom świadków I. M., J. W., R. C., D. B. (2), G. K. oraz W. R. Sąd dał wiarę w całości, uznając je za jasne i logiczne, a także korespondujące ze zgromadzonymi dowodami. Bez znaczenia dla oceny twierdzeń powyżej wskazanych pozostawały drobne rozbieżności w przedmiocie m.in. panujących w przedmiotowym lokalu temperatur. W ocenie Sądu, odczucia w tymże zakresie, mogą być rozbieżne, albowiem stanowią przejaw subiektywnego, wewnętrznego postrzegania, co nie ma jednakże wpływu na ocenę zeznań w pozostałym wymiarze.

Zeznania świadków (ani przesłuchanie stron) same w sobie nie mogą udowodnić jaka dokładnie była temperatura w lokalu kilka lat przed sprawą sądową. Po pierwsze żaden człowiek nie potrafi powiedzieć jaka jest realna temperatura w pomieszczeniu, a może jedynie podać temperaturę odczuwalną. Po drugie nie można pamiętać jaka była temperatura w lokalu kilka lat wcześniej, a co najwyżej można użyć subiektywnych, niekonkretnych określeń takich jak: zimno, chłodno, ciepło. Tym samym przesłuchanie świadków (pracowników) czy stron nie było potrzebne na okoliczność istnienia temperatur ponieważ nie dało się tego udowodnić takim dowodem.

Opinie biegłych w sprawie VIII GC 893/20 Sąd uznał za logiczne i jasne, a na podstawie art. 278[1] kpc Sąd oparł się również na nich w rozpoznawanej sprawie.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważy, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt złączenia stron umową, na mocy której powód wynajął pozwanej na czas określony lokal użytkowy położony przy ul. (...) w B., przy czym stawka czynszu z tego tytułu, ustalona została na kwotę 3.800,00 zł powiększoną o podatek VAT. Nie było również sprzecznym, iż najemczyni zobowiązana została do jego zapłaty na podstawie wystawionych z tego tytułu faktur VAT, do 15 – go dnia każdego miesiąca kalendarzowego.

Co do roszczenia powoda za czas po 22 marca 2016 roku (po skutecznym wypowiedzeniu umowy najmu przez pozwaną) oraz za okres od 15 marca 2016 roku do 22 marca 2016 roku Sąd wydał już wyrok w sprawie VIII GC 893/20. W tej sprawie ustalono, że w lokalu było na tyle zimno, że skuteczne było wypowiedzenie umowy najmu złożone przez pozwaną.

Obecnie pozostała kwestia należność czynszowych za styczeń i luty 2016 roku przy uwzględnieniu faktu, że grzejniki znajdujące się w lokalu mieszczącym się przy ul. (...) w B. były niewystarczające aby zagwarantować w nim komfort cieplny. Tym bardziej, nie gwarantowały tego poprzednio umieszczone w nim kaloryfery.

W tym stanie sprawy wskazać w pierwszej kolejności należy, iż w myśl art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Jak podkreśla się w literaturze, najem jest umową konsensualną, zobowiązującą, odpłatną i wzajemną. Z umowy najmu wynika natomiast zobowiązanie wynajmującego do dania rzeczy wynajętej do umówionego użytku na czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemcy do zapłaty umówionego czynszu (zob. Frasz Mariusz (red.), Habas Magdalena (red.), Kodeks cywilny. Tom IV. Zobowiązania. Część szczególna, WKP 2018).

Strona pozwana bronila się zarzutem, że wysokość czynszu powinna zostać obniżona o 100% względnie zgodnie z opinią biegłego (z uwagi na konieczność dogrzewania lokalu).

W niniejszej sprawie co do zasady zostały spełnione przesłanki, które uzasadniałyby obniżenie kwoty należnego czynszu najmu, w obliczu wad przedmiotowego lokalu. Jak wynika z normy art. 664 § 1 k.c., jeżeli rzecz najęta ma wady, które ograniczają jej przydatność do umówionego użytku, najemca może żądać odpowiedniego obniżenia czynszu za czas trwania wad. Przywołana regulacja, nie stanowi jednakże automatycznie ani o obniżeniu czynszu, ani tym bardziej o ustaniu obowiązku jego płacenia, ani też wypowiedzeniu umowy. Innymi słowy, skutki prawne określone w art. 664 § 1 i 2 powstają w razie spełnienia przesłanek w nich zawartych tylko wtedy, jeżeli najemca złoży wynajmującemu oświadczenie, z którego wynika skorzystanie z uprawnień przyznanych tymi przepisami (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. II CSK 610/12, LEX nr 1375149, wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt VIII Ga 83/14, LEX nr 1923181). Według opinii biegłej L. M. czynsz miesięczny za lokal z uwzględnieniem wady w postaci niedogrzanania lokalu wyniósł w 2016 roku – 3690 zł netto.

W okolicznościach sprawy pozwana złożyła oświadczenia o obniżeniu czynszu za okres objęty żądaniem pozwu - złożone oświadczenie o obniżeniu ceny dotyczyło okresu - czynszu za luty i styczeń 2016 roku (k. 130 akt sprawy VIII GC 938/21, str. 5 sprzeciwu w tej sprawie). Skutkować by ono mogło jedynie obniżeniem czynszu najmu o kwotę 110 zł miesięcznie co szczegółowo opisała biegła L. M.- tzn. że czynsz (za luty i styczeń 2016 roku) po obniżeniu najmu wskutek wady (art. 664 § 1 kc) lokalu wynosiłby miesięcznie 3690 zł netto.

Rzecz w tym, że powódka w ostatnim piśmie procesowym skutecznie, w ocenie Sądu, podniosła zarzut przedawnienia tego uprawnienia (k. 506, str. 3 z pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 2 października 2023 roku).

Sąd podziela argumenty i rozważania z wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23.02.2016 r., V ACa 545/15, LEX nr 2016254, na które słusznie powołała się strona powodowa. Wskazać należy, że do tych argumentów strona pozwana, pomimo zobowiązania, się nie odniosła. Skoro uprawnienie do żądania obniżenia czynszu najmu nie zostało ograniczone żadnym terminem, to uznać należy, że podlega ono przedawnieniu na zasadach ogólnych zgodnie z art. 118 k.c. Nie sposób zaakceptować, że uprawnienie to wygasa z chwilą zakończenia stosunku najmu. Sąd Rejonowy uznaje, że uprawnienie do żądania obniżenia czynszu najmu to roszczenie majątkowe a zatem podlega ono przedawnieniu. Wymagalność tego roszczenia związana jest z dwoma okolicznościami - stwierdzeniem wady rzeczy najętej i okresem czynszu, za który odpowiada najemca. Skoro zgodnie z art. 664 § 1 k.c. najemca może domagać się obniżenia czynszu najmu za czas trwania wad przedmiotu najmu, to oznacza to, że jego roszczenie z tego tytułu dotyczy tylko należności czynszowych za okres, kiedy wady trwały. Bez względu zatem kiedy wada została stwierdzona, najemca nie może się domagać obniżenia czynszu najmu, kiedy wada jeszcze nie istniała. Oznacza to, że

zgodnie z art. 120 § 1 k.c. wymagalność roszczenia o obniżenie czynszu najmu zależy od podjęcia określonej czynności (złożenia oświadczenia) przez najemcę, to bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym najemca mógł najwcześniej takie oświadczenie złożyć.

Ponieważ czynsz najmu z umowy, która wiązała strony był płatny miesięcznie, z góry do 15-go każdego miesiąca, a obniżenie czynszu dotyczy każdego miesięcznego okresu, w którym wady występowały, to najemca mógł złożyć oświadczenie o żądaniu obniżenia czynszu po zakończeniu danego miesiąca.

Skoro wady lokalu dotyczyły najwcześniejszego okresu od 15 stycznia 2016 do 14 lutego 2016 roku, to pozwana najwcześniej 1 marca 2016 roku mogła wystąpić o obniżenie czynszu za ten okres. Fakt występowania wad w tym okresie wynika z ustaleń w sprawie VIII GC 893/20. Od powyższej daty zgodnie z art. 120 § 1 k.c. rozpoczął się bieg trzyletni terminu przedawnienia roszczenia z art. 664 § 1 k.c. dotyczącego obniżenia czynszu za styczeń 2016 roku. Pozwana oświadczenie takie złożyła w sprzeciwie od nakazu zapłaty z 8 lipca 2020 r. domagając się oddalenia powództwa z uwagi na wady fizyczne lokalu. Oznacza to, że roszczenie pozwanej o obniżenie czynszu najmu za styczeń i luty 2016 roku uległo przedawnieniu z końcem 2019 roku (z upływem dnia 31 grudnia 2019 roku). Na marginesie należy wskazać, że gdyby uznać, że nie jest ono przedawnione mogłoby obniżyć czynsz najmu z kwoty 3800 zł na 3690 zł netto miesięcznie tj. 4538,70 zł brutto miesięcznie. Wiążące są w tym zakresie ustalenia ze sprawy VIII GC 893/20.

Mając na względzie zgromadzone dowody, Sąd doszedł do wniosku, iż powodowi przysługiwało powyżej wskazane roszczenie za okres obowiązywania umowy. Wyrażone w pozwie żądanie znajdowało swoje uzasadnienie w zakresie czynszu za styczeń i luty 2016 roku. Sąd uznał że 15 – tego dnia miesiąca zaczynał się każdy nowy okres rozliczeniowy (wiążące ustalenie ze sprawy VIII GC 893/20)

Tym samym Sąd zasądził należność czynszową w całości (pkt I wyroku).

O odsetkach od należności czynszowej orzeczono w oparciu o art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1790) w zw. z § 4 ust. 2 umowy, zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia wymagalności tejże kwoty, tj. 16 stycznia 2016 r. i 16 lutego 2016 do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty procesu po stronie powoda w kwocie 2317 zł złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, opłata od pozwu 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Sędzia Tadeusz Górka